

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

31. SRPNA 2025

Z obsahu:

Jediný Bůh s nekonečnou láskou stvořil všechno a dal nám život
Homilie papeže Lva XIV.
při mši za péči o stvoření
v Castel Gandolfu
9. července 2025,
Vesnička Laudato si'
- strana 2 -

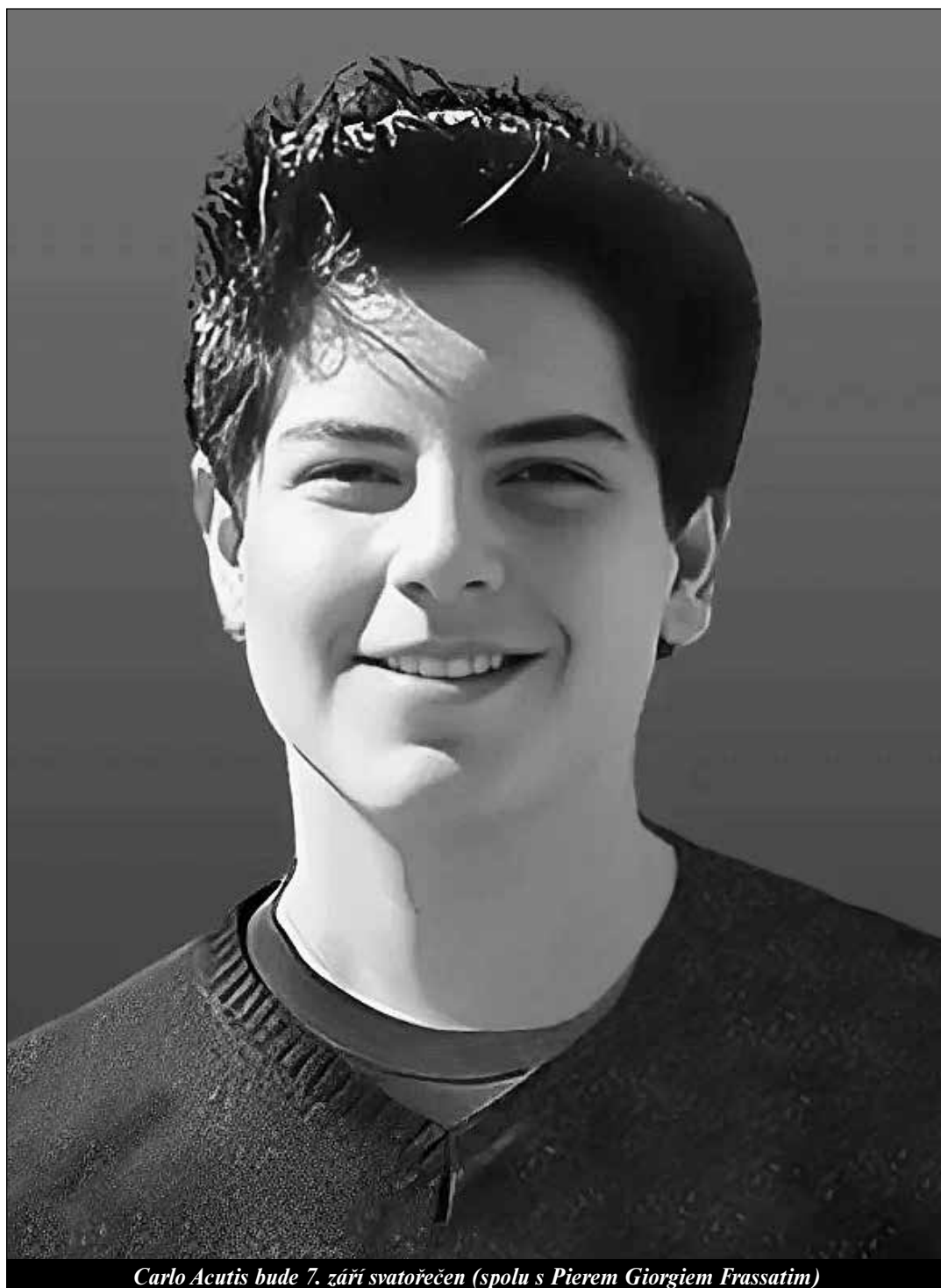
Nejčestnější místo
Zamyšlení nad
liturgickými texty
22. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Bl. Ingrid Švédská
Libor Rösner
- strana 4 -

**Eucharistie -
dálnice do nebe**
- strana 5 -

**Zázraky na přimluvu
Carla Acutise**
- strana 9 -

Syn brusiče nožů (6)
Wilhelm Hünermann
- strana 11 -

Carlo Acutis bude 7. září svatořečen (spolu s Pierem Giorgiem Frassatim)

Eucharistie – dálnice do nebe

Severoitalský teenager Carlo Acutis do nebe odešel v pouhých 15 letech (1991–2006), blahorečen byl 10. října 2020 a 7. září 2025 bude spolu s Pierem Giorgiem Frassatim svatořečen. Nic nefascinovalo bezprostředního, sympatického chlapce víc než Ježíšova živá přítomnost ve svaté Eucharistii. Ta ovlivnila jeho život a zformovala ho v moderního apoštola 21. století. Jeho krátký život nám ukazuje, co v naší době znamená být skrz naskrz eucharistickým člověkem.

datelé nedodali v odpovídající formě, aby se rozhodlo o vyzdvižení těchto tří osob ke cti oltáře. Koncil nicméně dal svolení k zahájení jejich beatifikačního procesu, který byl v případě dominikánské převorky ze Skänninge po několikaletém přerušení v roce 1448 (podle některých vinou nedostatku peněz) dovršen 16. března 1499, kdy papež Alexandr VI. povolil translaci jejich tělesných pozůstatků na důstojnější místo uložení. Ve výčtu zázraků na Ingridinu přímluvu čteme např. o případu mrtvého hochu utopeného ve studni, který díky jejímu orodování ožil, o slepé dívce, které se navrátil zrak, také o námořnících zbloudivších v mlze, jimž Ingridina přímluva pomohla šťastně doplout mezi útesy do přístavu.

Další dva, o jejichž beatifikaci byl tehdy koncil požádán – Brynolf a Nils, se dočkali taktéž, prvně jmenovaný byl blahorečen roku 1492, druhý roku 1515.

K translaci Ingridiných ostatků následně došlo 29. července 1507. Provedli ji biskup Ingemar z Växjö a biskup Vincent Henningsson ze Skary. Tento akt se odedávna rovnal beatifikaci, avšak k oficiálnímu uznání ze strany Říma už nedošlo. Příčinou byla reformace, která ve Švédsku našla půdu více než úrodnou, zkropenou nadto krví mučedníků; jedním z nich byl např. i veřejně popravený biskup Vincent Henningsson ze Skary.

Reformátoři Ingridin klášter i velkou část jejich relikvií zničili. Část se podařilo přepravit do opatství Vadstena, založeného sv. Brigitou. Odtud v roce 1645 ukradl lebku bl. Ingrid francouzský baletní mistr Antoine de Beaulieu v domnění, že jde o lebku sv. Brigity, jejíž ostatky zde rovněž spočívaly. Pohnut svědomím a také možná ze strachu odevzdal Ingridinu lebku francouzskému velvyslanci, který ji poté uložil v kostele v Courson-les-Carrières.

Na závěr dodejme, že Johan, bratr bl. Ingrid, měl dceru Kristýnu, která se provdala za Birgera Pederssona. V roce 1293 však zemřela a Birger se oženil znovu. Se svou druhou manželkou Ingeborg Bengtsdotterovou měl několik dětí a jedno z nich byla sv. Brigita Švédská. Je pravděpodobné, že zbožný otec památku tety své první ženy uchovával živou a že její vzor ve svém srdci uchovávala i pozdější spolupatronka Evropy.

Carlo pocházel ze zámožné italské rodiny, ale na svět přišel 3. května 1991 v Londýně, kde v té době pracoval jeho otec jako finanční expert jedné investiční banky. V Anglii byl rovněž pokřtěn ještě předtím, než se v září všichni tři (i s matkou) vrátili společně do Milána. Carlovi rodiče byli sice katolíky, avšak k víře spíše lhostejní a nepraktikující. Tim, kdo malému chlapci otevřel dvířka do světa víry, byla mladá polská pečovatelka Beata. Carlova matka Antonia vzpomíná: „Když měl Carlo tři nebo čtyři roky, vždy chtěl vejít do kostela, aby pozdravil Ježíška... Začal mi následně klást otázky o víře, já jsem mu však často nedokázala odpovědět. Požádala jsem proto o pomoc jistého kněze. Tak jsem se díky Carlovi postupně přiblížila k Ježíši.“ Podobně se vedlo i chlapcovu otci.

Carlo se svojí maminkou

Carlo byl mimořádně spontánním, živým dítětem, přičemž – jak dosvědčují rodiče – nikdy ne trucovitým, ale poslušným navzdory tomu, že měl průbojnou povahu. Byl veselý a vtipný, vždy dobře naladěný – skutečné sluníčko. Na každý podnět Boží milosti reagoval s neobyčejnou citlivostí a rozhodností, takže když mu například jako čtyřletému zemřel milovaný dědeček

z maminčiny strany, často prosil maminku nebo babičku, aby s ním šli na mši svatou, protože tím chtěl pomoci dědečkovi dostat se do nebe – jak mu to zřejmě vysvětlila pečovatelka Beata. Avšak na svaté přijímání, k němuž by už tehdy byl velmi rád přistoupl, si Carlo měl ještě chvíli počkat. Nejprve se totiž musela v duchovních věcech zorientovat jeho nezkušená maminka Antonia, která se s pomocí dona Carraie, kněze s pověstí svatosti († 2010), postupně učila zacházet se „svatými přáními“ svého dítěte. Nakonec mu biskup jako sedmiletému povolil brzké svaté přijímání, a tak se 16. června 1998 v tichém klášteře poustevnic sv. Ambrože v Bernage splnila Carlova touha – zcela přijmout Ježíše.

Moje dálnice do nebe

Od té doby si malý záček zvolil každodenní mši svatou za středobod, od něhož se odvíjel celý jeho život. Pouze ve výjimečných a nutných případech byl Carlo ochoten zřít se tohoto „extrémně osobního“ setkání s Ježíšem a přijmout ho prostřednictvím duchovního přijímání. Předtím, než měla rodina cestovat někam na dovolenou, se na internetu přesně informoval o všech dostupných možnostech, kdy a kde jsou mše svaté. Při svatém přijímání rád zval svého božského Přítel: „Vítej, Ježíši! Udělej si zde pohodlí, buď jako doma!“ Obdivuhodné! Již tehdy byla živá, reálná Ježíšova přítomnost ve svaté Eucharistii Carlovou velkou láskou, která ho přitahovala více než cokoli jiného na světě: „Ježíš se velmi originálním způsobem ukryl do malého kousku chleba; jen Bůh mohl udělat tak neuvěřitelnou věc.“

A účinkem samotné Eucharistie se mělo uskutečnit to, co Carlo považoval za svůj životní cíl: „být stále sjednocen s Ježíšem“, přičemž Eucharistie ho měla přivést tam, kam se chtěl za každou cenu dostat: „Eucharistie je mojí dálnicí do nebe.“

Kdykoliv mohl, nejen přede mší svatou či po ní, setrval s oblibou v tichém klanění před svatostánkem, což je u dětí zcela neobvyklé. Nemálo se proto divil i jeho nový místní farář, když ho, tehdy jen devítiletého, našel zcela samotného sedět v kostele. Carlo se vyjádřil naprosto originálně: „*Když se vystavíme paprskům slunce, ztmavneme. Ale když se postavíme*

Carlo měl rád akční filmy stejně jako jiní chlapci

před eucharistického Ježíše, staneme se svatými.“ Byl přesvědčen: „*Když se trochu zamyslíme, uvědomíme si, že máme mnohem větší štěstí než ti, kdo žili v kontaktu s Ježíšem před 2 000 lety. Bůh je totiž stále s námi skutečně fyzicky přítomen, stačí navštívit nejbližší kostel. Proč tedy ztrácet naději? Jeruzalém máme přede dveřmi!*“ Jak vážně to ve své živé víře myslel, dosvědčuje příhoda, která se stala v témže roce, kdy měl Carlo první svaté přijímání. Otec ho vyzval na pouť do Svaté země, avšak Carlo, který obvykle tak rád cestoval, kupodivu, odmítl: „*Raději zůstanu v Miláně, protože tady v kostelech je mnoho svatostánků, kde můžu Ježíše kdykoliv navštívit. Nepotřebuji jet proto na pouť do Jeruzaléma, abych navštívil místa, kde Ježíš žil před 2 000 lety. Jeruzalém mám také doma.*“ Svůj velký vzor našel v apoštolu Janovi, který při poslední večeři s takovou láskou spočíval na Spasitelově Srdci: „*Je skvělé, že všichni lidé jsou povoláni být Pánovým milovaným učedníkem, jako jím byl Jan. Stačí*

stát se eucharistickou duší a dovolit Bohu, aby v nás konal ty zázraky, které dokáže jen on. K tomu však potřebuje souhlas naší svobodné vůle. Bůh nechce nikoho nutit. On chce naši lásku, kterou mu darujeme svobodně.“

Naprosto „normální“, a přece mimořádný

Carlo byl při tom všem dítětem naší doby. Jako každý chlapec měl rád animované a akční filmy, videohry, sport a přírodu, ale zvláště své čtyři psy a dvě kočky. Velmi brzy vzbudila údiv jeho neobvyklá inteligence. Již jako osmiletý chlapec ovládal katechismus téměř z paměti, stále si prohluboval své poznatky Písma svatého a života svatých. O rok později si v krátké době z učebnice pro vysokoškoláky sám osvojil programování a informatika se stala jeho velkou zálibou. Nejen přátelé, ale také inženýři informatiky ho považovali v tomto oboru za génia. Jistý počítačový expert se později vyjádřil o gymnazistovi Carlovi: „*Již jako dítě byl mimořádně nadaný v programování, což mě velice překvapilo. Sám sebe jsem se ptal, jak může*

„Podle mě mnoho lidí dostatečně nechápe pravou hodnotu mše svaté, protože kdyby si uvědomili, jak velkým štěstím nás obdaroval Pán tím, že se nám dává za pokrm, každý den by chodili do kostela, aby mohli mít účast na ovoci slavené oběti, a zřekli by se množství nadbytečných věcí.“
(Carlo Acutis)

chlapec v jeho věku hovořit o počítačích tak kompetentně jako já, a to jsem napsal několik knih pro vysokoškolské studenty a odborníky v oblasti informatiky.“

Nebyly to však jeho geniální schopnosti, kvůli nimž by se těšil oblibě na základní škole, spravované řeholními sestrami marcelinkami. Byla to spíše jeho prostota, nezištnost a skromnost, jeho nakažlivá veselost, výbuchy smíchu a jeho „*nevýčerpateľný úsměv*“, který patřil každému bez výjimky. Ačkoliv pocházel z bohatého domu, jakákoliv povýšenost mu byla cizí a rovněž vůči módním výstřelkům se zdál být imunní. Spíše si všiml těch, kdo

byli v pozadí anebo měli těžkosti s navazováním kamarádských vztahů, a snažil se zapojit je do kolektivu; když měl někdo problémy doma, diskrétně se mu pokusil pomoci a pozval ho k sobě domů,

anebo ho trpělivě doučoval. Samozřejmě, že mnozí spolužáci se neztotožňovali s jeho zbožností, ba považovali ji za přehnanou, když se jako jediný ze třídy jednoznačně a odvážně postavil na stranu církve, například v tématu potratů. Ale to mu nevadilo. Celkem otevřeně hovořil s přáteli o důležitosti časté účasti na mši svaté. A faktem je, že po Carlově smrti se mnozí spolužáci vyjádřili, že podnícení jeho laskavým, vytrvalým a nevtravným svědectvím našli zpět cestu k Bohu.

Lze tedy říci, že tento mladý chlapec, tak velice milující Pána Ježíše ve svaté Eucharistii, se mu stále více připodobňoval, a tak nezištným příkladem ukazoval dru-

V den prvního svatého přijímání

hým cestu k Bohu a ke štěstí: „Život je jen tehdy skutečně pěkný, pokud se člověku daří milovat Boha nade vše a bližního jako sebe samého.“ Je jasné, že i pro Carla to znamenalo vést ustavičný zápas přemáháním vlastního egoismu, aby se nenechal strhnout a řídit životním stylem, který ve světě vládne, a zachovat si tak úplnou svobodu, aby neztratil originalitu, kterou Bůh daroval každému člověku. Jeho oblíbeným výrokem bylo: „Všichni přicházíme na svět jako originál, ale mnozí z nás umírají jako fotokopie.“

Carlovu laskavému příkladu oduševnělé víry se nedokázal vyhnout ani Rajesh Mohur, indický hinduista z kasty bráhmanů, který byl zaměstnán v rodině Acutisových jako pomocník v domácnosti a Carla znal již jako malého čtyřletého chlapce. Pro Carla byl Rajesh součástí rodiny a nazýval ho „můj důvěrný přítel“. Denně mu vyprávěl o pokladech katolické víry a častěji mu pouštěl náboženské filmy – biblické anebo o mariánských zjeveních a eucharistických zázracích. Rajesh vzpomíná: „Carlo vysvětloval katechismus tak skvělým způsobem, že mě dokázal nadchnout a přesvědčit mě o významu svátostí... Postupně jsem začal brát vážně jeho rady a ponaučení, až jsem se rozhodl, že se dám pokřtít jako křesťan... Pocítil jsem touhu přistoupit ke svatému přijímání. Carlo byl pro mne učitelem au-

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Velikému. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ZÁŘÍ 2025

Úmysl papeže: Za náš vztah s celým stvořením

Modleme se, abychom po vzoru svatého Františka zakoušeli vzájemnou provázanost s celým stvořením, jež je milované Bohem a hodné lásky a respektu.

Národní úmysl: Za nový školní rok

Modleme se, aby všichni, pro které nový školní rok znamená velkou změnu, pocítili Boží vedení a oporu svých blízkých.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

tentického křesťanského života... »Nakazil« a okouzil mě svojí hlubokou vírou, nezištnou činorodou láskou a přitažlivou čistotou. Vyprávěl mi o tom, že když přijal svatost biřmování, pocítil v sobě jakousi tajemnou sílu, která ho jakoby zahltila,

Rajesh Mohur (vlevo) s Carlem Acutisem

zmocnila se ho, a od té doby se jeho úcta k Eucharistii ještě prohloubila.“

Ještě před biřmováním, které Carlo přijal jako dvanáctiletý, začal ve farnosti horlivě vypomáhat jako katecheta pro menší děti. Po ukončení základní školy nastoupil čtrnáctiletý student v září 2005 na jezuitské gymnázium. S veselostí jemu vlastní převzal i zde některé úkoly, do nichž investoval mnoho času a lásky, avšak bez zanedbání školních povinností. Zaktualizoval webovou stránku farnosti, pracoval i na stránce školy, vytvořil stránku pro papežskou akademii *Cultorum Martyrum* a vypracoval několik multimediálních prezentací; pracoval dokonce až do posledních dní před smrtí!

Carlo zřejmě již delší čas tušil, že Bůh si ho k sobě brzy povolá. Jednou se svěřil svému kamarádovi: „Zemřu velmi mladý!“ Počátkem října 2006, jako patnáctiletý, z ničeho nic onemocněl. Ačkoliv to vypadalo jako obyčejná chřipka, večer řekl

svým rodičům: „*Všechno utrpení, které nyní musím snášet, obětuji Pánu za papeže a za církev; abych přišel hned do nebe a ne do očistce.*“ Těmto slovům ještě nepřikláda-

**Santa Maria Maggiore v Assisi
(exteriér a interiér chrámu)**

li nějakou vážnost. Ale po šesti dnech se z nemoci vyklubala agresivní, tehdy těžce léčitelná leukémie typu M3. Jeho stav se dramaticky zhoršil, ale Carlo zůstával nadále podivuhodně klidný a doslova ve sele řekl: „*Umírám klidně, protože jsem svůj život prožil bez toho, abych z něj promrhal byt jen jednu minutu věcmi, které se nelíbí Bohu.*“ Smrtelně nemocného chlapce převezli do nedaleké specializované kliniky, kde si i navzdory velkým bolestem nikdy nestěžoval. Dne 10. října ještě jednou přijal pomazání nemocných a svatě přijímal. S vděčným srdcem řekl: „*Svěřuji se Eucharistii, která mě posvětila.*“ Když se ho druhý den ptali, jak se má, slabým hlasem, avšak s úsměvem odpověděl: „*Jako vždy, dobře! Jsou i tací, kteří jsou na tom hůře než já.*“ O půl hodiny později již byl v kómatu, nastalo krvácení do

mozku a ráno 12. října 2006 dosáhl svého cíle: nebe. Byl právě čtvrtek, den svatě Eucharistie.

Eucharistická výstava putuje světem

Vidět, kolik lidí nechodí na mši svatou ani v neděli a nenajdou si ani jen pět minut na krátkou návštěvu kostela, působilo Carlovi velkou bolest. Oni zjevně nevěří skutečně v Ježíšovu živou přítomnost ve svatě Eucharistii: „*Mnozí jsou ochotni vystát dlouhou řadu, aby mohli jít na koncert či fotbalový zápas, ale jak to, že nevidíme tytéž dlouhé řady při návštěvě kostelů, abychom mohli jít za Ježíšem přítomným v Eucharistii... A to by nás mělo znepokojovat. Možná to lidé ještě stále pořádně nepochopili! Ježíš je přítomný mezi námi se svým tělem, jak to bylo během jeho pozemského života mezi jeho přáteli. Kdybychom nad tím skutečně pořádně přemýšleli, ne nechávali bychom ho tak osamocené ve svatostánku, zatímco on nás s láskou očekává, aby nám pomohl a podržel nás na naší životní pouti.*“

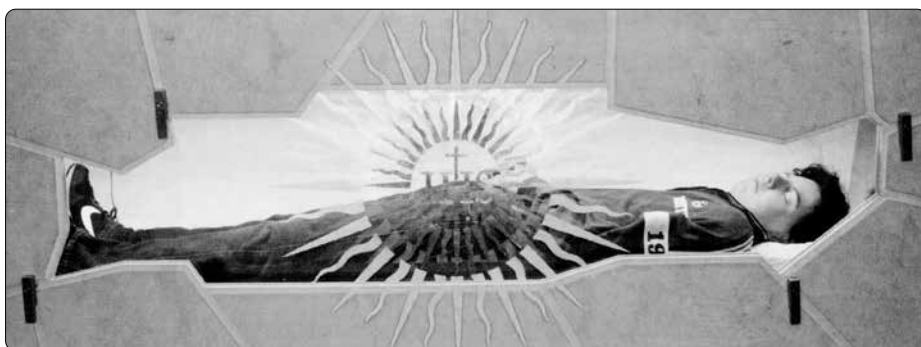
Zpozoroval však, že když svým kamarádům vyprávěl o církevně uznaných eucharistických zázracích, jako by „*jim začalo svítat*“. Takto přišel na inspirativní myšlenku – vytvořit výstavu o eucharistických zázracích z celého světa, aby dokumentací o důkazech moci Nejsvětější svátosti oltářní probudil „*ospalé duše*“ a pochybovače. Byl to mamutí projekt, do něhož, zejména v posledních dvou letech

života, Carlo doslova potíci krev vložil celé své srdce a při kterém byly zničeny tři počítače. Prosil své rodiče, aby s ním navštívili různá evropská místa eucharistických zázraků; chtěl tak zpestřit dokumentační tabule o fotografie, přičemž texty psal sám. Dodnes přináší výstava mnoho duchovních plodů. Prošla všemi pěti kontinenty, jen v samotných Spojených státech amerických navštívila více

**„Po svatě Eucharistii je růženec nejmocnější zbraní v boji proti ďáblu.“
(Carlo Acutis)**

než 10 000 farností a více než 100 univerzit. Na internetu, na speciální webové stránce www.miracolieucaaristici.org je možné najít většinu zdokumentovaných zázraků.

Carla nejhouběji zaujal eucharistický zázrak z italského města **Lanciano** (r. 750). Hostie, která se v rukou pochybujícího kněze v okamžiku pozdvihování proměnila v živou tkáň srdce, a víno v kalichu proměněné v lidskou krev, jsou až dodnes uchovány v neporušeném stavu. Stejně slavný je i zázrak z **Bolseny** (r. 1263), při němž se z proměněné hostie řinula krev na lněný korporál. Tato událost byla rozhodujícím podnětem pro papeže Urbana IV. pro zavedení svátku Nejsvětějšího Kristova těla a krve pro celou cir-

Krátce před smrtí se Carlo svěřil svému duchovnímu otci donu Iliovi Carraiovi: „Assisi je místo, kde se cítím nejšťastněji.“ Skutečně, hrob Carla Acutise se dnes nachází v kostele Santa Maria Maggiore, který je zároveň poutní svatyní mladých spojenou s gestem zřeknutí se satů sv. Františka. Při blahorečení bylo možné vidět relikvie Carla Acutise v kamenném sarkofágu přes prosklenou přední část, která pak byla opět uzavřena. Mimořádně živě působí Carlova tvář potažená silikonovou maskou; jeho tělo je oblečené do džínů a tenisek, čímž si člověk ještě více uvědomí, jak moderní je tento světec, který je považován za patrona internetu. Tak jako za života může i nyní přivádět srdce blíže k Bohu, o čemž svědčí četné zprávy o obráceních a vyslyšených prosbách, přicházející ze všech koutů světa.

kev v roce 1264. Známý je rovněž zázrak ze **Sieny** (r. 1730), kde se z více než 350 ukradených a později znovu nalezených proměněných hostií doteď ve vzácném relikviáři uchovává 233 z nich, přičemž jsou po více než 290 letech stále čerstvé, bez jakýchkoliv náznaků rozkladu či přítomnosti mikroorganismů, takže by je bylo možné kdykoliv přijmout!

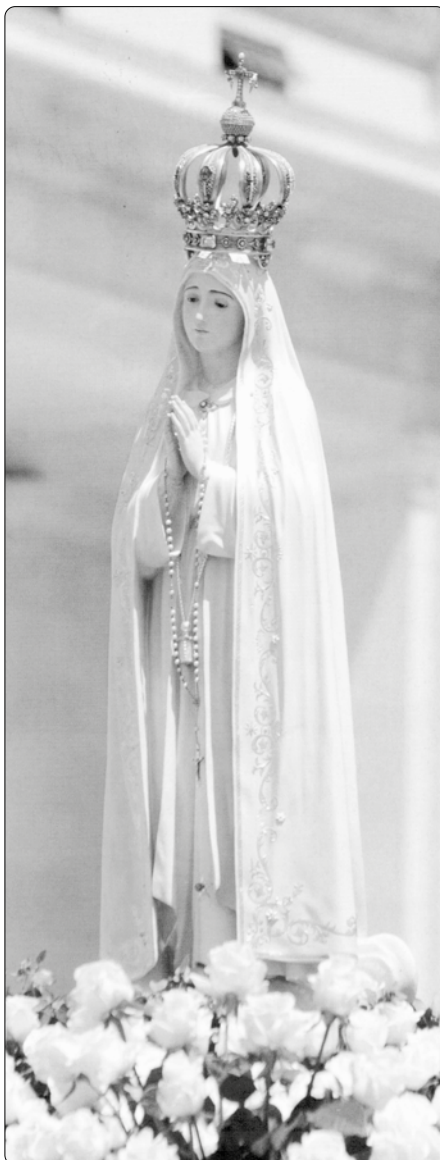
Assisi

Se svatým Františkem spojovalo Carla úzké pouto. V Assisi vlastnila Acutisova rodina dům, a právě na tomto místě se chlapec zdržoval nejraději. Zde si přál být také pohřben. Ze všeho nejvíce ho uchvalovala Františkova pokora a jeho serafinská, hluboce eucharistická láska k Bohu, již přemáhal veškerou světskou náruživost, a tak se sám stal živým svatostánkem a neustálým díkyvdáním. Carlova láska k chudobě měla logický závěr: „*Svatost není sčítáním, ale odčítáním – aby mě ubývalo a aby mohl růst Bůh.*“ Navzdory velice dobrému finančnímu zabezpečení a pohodlí rodičovského domu chtěl žít skromně a štítit se každého zbytečného a nadměrného blahobytu. Chudáci, žebřáci a bezdomovci byli jeho zvláštními přáteli; každého znal jménem a snažil se jim pomáhat ze všech sil – potravinami, obstaráváním spacáků anebo svým kapesným. Později se mnozí z těchto ubožáků, vděční a dojatí, objevili na pohřbu svého mladého přítele. Byli to lidé, které jeho udivení rodiče nikdy předtím neviděli!

Fatima

Fatima měla velký význam pro vzrůst Carlova duchovního života a ochotu přinášet oběti, až po konečnou odevzdanost vlastního života. Do Fatimy se mu podařilo putovat ještě v únoru 2006, několik měsíců před smrtí. Panna Maria byla po Ježíši jeho druhou velkou láskou. Jí se zasvětil už jako pětiletý a jednou výmluvně prohlásil: „*Panna Maria je jedinou ženou mého života.*“

Vždy se snažil o věrnost i v každodenní modlitbě růžence. O zjeveních ve Fatimě četl poprvé jako desetiletý. Hluboce ho tehdy zasáhly výzvy anděla míru a Panny Marie k modlitbě za hříšníky a k odčiňování hříchů. Vize pekla a očistce popisované malými vizionáři z Fatimy ho přiměly k vážnému a ráznému rozhod-

Socha Panny Marie Fatimské

nutí – udělat vše pro to, aby se bez očistce dostal rovnou do nebe. Každý týden se tedy zpovídal, aby mohl být neustále „*připravený na setkání s Bohem*“. Mnoho se modlil za záchranu duší, i za duše v očistci a snažil se o malý sebezápor, aby „*daroval Panně Marii kytici růží, kterou potom ona použije pro pomoc svým nejbídnějším dětem*“. Tak se například často zřekl své oblíbené nutelly, aby tím bojoval proti jedné z mála nectností, které měl – nemírnosti v jídle. Až do smrti si v srdci živě uchovával hrdinský příklad svatých fatimských pastýřů, kteří již v dětském věku s obdivuhodnou velkodušností přinášeli oběti za papeže, za církev a svět.

*Z Vítězstvo Srdca 140/2021
přeložil a upravil -dd-*

ZÁZRAKY NA PŘÍMLUVU CARLA ACUTISE

Už při Carlově pohřbu, jehož se účastnily tisíce lidí, se udály první zázraky. Do kostela se nevešla paní s rakovinou prsu, ale v ten den byla uzdravena. Zázraky se začaly množit – údajně nemine den, aby nepřišla zpráva o milosti shůry na jeho přímluvu, a to ze všech koutů světa.

U jeho rakve dnes prakticky neustává proud poutníků, pořád se zde někdo modlí... A není divu, Carlo byl velkým přímluvcem již tady na zemi, natož v Boží blízkosti! Například 8. července 2022 zde proklečela několik hodin i zoufalá paní Liliana původem z Kostariky. Její dcera Valeria studovala ve Florencii a pádem z kola utrpěla těžké zranění hlavy neslučitelné se životem. Tentýž večer začala navzdory prognózám dýchat bez přístrojů a do dvou měsíců byla úplně zdravá, začátkem září pak přijela s matkou do Assisi poděkovat. Tento případ byl zevrubně prozkoumán lékařskou komisí Vatikánu a potvrzen jako nevysvětlitelný: stal se podkladem pro Carlovo svatořečení.

Na jeho přímluvu byl vyléčen také brazilský chlapec Mattheus, který se narodil s vrozenou vadou zvanou prstencový pankreas. Chlapec nemohl jíst, a když něco

pozřel, tak trpěl bolestmi a vše vyzvracel. Mattheus neustále hubl a jeho blízcí se báli toho nejhoršího. Jeho matka Vianna se s ním proto začala modlit a prosila Carla Acutise o přímluvu. Dle ověřených informací se navíc měl Mattheus dotknout trička Carla Acutise. V tu chvíli se začal zázračně uzdravovat. Na základě tohoto zázraku byl Carlo v sobotu 10. října 2020 blahorečen.

KE SVATOŘEČENÍ CARLA ACUTISE

TAJEMSTVÍ MÉHO SYNA

Antonia Salzano Acutis

Editor Paolo Rodari

Z itaštiny přeložila Veronika Matiašková

Redakce Kateřina Lachmanová

Blahoslavený Carlo Acutis (1991–2006) – co se skrývá za jeho životním příběhem? Proč je prostý chlapec, který zemřel v patnácti letech, vzván po celém světě s prosbou o přímluvu? Proč ho církve považuje za svatého? Zkrátka, co je to za „tajemství světla“, jež ho provází? Mnozí se pokoušeli do tohoto tajemství proniknout, ale není snadné porozumět člověku, kterého důvěrně neznáte. Proto se jeho maminka pokusila napsat knihu, aby pomohla jeho mnoha přátelům poznat Carla ještě lépe a zamilovat si ho. Odhaluje v ní, jak Carlo vždy hledal Boží vedení. Jeho cílem byla totiž věčnost, ne konečnost. Středem jeho života byl Pán Ježíš...

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 130x190 mm, 280 stran, 369 Kč

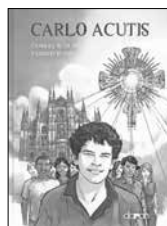
EUCHARISTICKÉ ZÁZRAKY VE SVĚTĚ

Carlo Acutis • Překlad Jaroslav Poulíček

Úvod Angelo Comastri, emeritní generální vikář Jeho Svatosti pro Vatikánský městský stát

Knih vychází ze stejnojmenné relace TV LUX. Na základě dokumentů, které se sbíral bl. Carlo Acutis, nám přibližuje nejznámější církevně uznané eucharistické zázraky z celého světa. Text knihy doprovází bohatý obrazový materiál.

TV Lux, s.r.o. • Váz., A5, křídový papír, 368 stran, 359 Kč

CARLO ACUTIS

Scénář Camille W. de Prévieux

Ilustrace Fabrizio Russo • Kolorování

Roberta Pusceddu • Z francouzštiny

přeložila Barbora Šlapáková • Redakce

Kateřina Lachmanová

Blahoslavený Carlo Acutis (1991–2006), kterému se přezdívá „Ajťák Boží“, si během pár let získal srdce lidí po celém světě. Jedinečný komiks francouzských autorů nám přibližuje jeho životní příběh.

Pavel Nebojsa - Doron • Váz., 215x290 mm, křídový papír, 48 stran, 289 Kč

O KNĚŽSKÉ IDENTITĚ

KŘÍŽ KNĚŽŮV

P. Emilián Soukup OP

Editor P. ThLic. Radovan Hradil, Th.D.

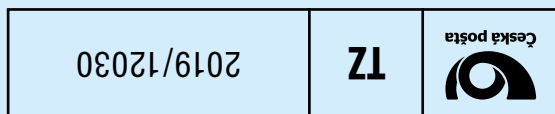
Meditace dominikánského kněze, ThDr. Emiliána Soukupa (1886–1962), jsou určeny především kněžím, ale podnětné mohou být i pro ty, kdo chtějí hlouběji pochopit podstatu kněžské služby. Všichni, zvláště kněží, stojí na Kalvárii. Ježíš nám dal podíl na svém kříži. A ten pro člověka zůstává velkým duchovním tajemstvím. Jak zapojit Kristův kříž do kněžského a křesťanského života? K odpovědi na tuto otázku nás doprovodí právě tato knížka, která vyšla poprvé s církevním schválením v roce 1932. Aktualnost tématu trvá stále, stejně tak jako služebné kněžství. Zvláště v dnešní době, kdy se kněžská identita do značné míry vytrácí, však nabývá na významu.

Malice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání, v MCM první • Brož., 115x170 mm, 120 stran, 157 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc